

Arrest

nr. 218 619 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BYUMA *loco* advocaat K. VERSTREPEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaring als zou hij in Kabul bijna het slachtoffer geworden zijn van ontvoering en hij omwille van de welgesteldheid van zijn familie in de toekomst opnieuw riskeert te worden ontvoerd. Verzoekers beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 193 820 van 17 oktober 2017 omdat het verzoekschrift laattijdig werd ingediend en het beroep bijgevolg onontvankelijk was.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees voor ontvoering omwille van de welgesteldheid van zijn familie.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: (kopieën van) een akte in verband met de verkoop van een grond, een akte in verband met de overname van een winkel, het paspoort van zijn vader met visum voor China, drie aankoopfacturen, een wapenvergunning van zijn vader, een document d.d. 23 december 2017 ter bevestiging van een opname van zijn neef in een kliniek in 2015, een brief van zijn vader (geschreven op 18/06/1394 of 9 september 2015), een begeleidend schrijven van zijn advocaat alsook een vonnis van een Franse rechtbank.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid vermogen te herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van algemene beschouwingen, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker benadrukt de welgesteldheid van zijn familie, zoals ook aangetoond door de documenten die hij heden heeft bijgebracht. Onder verwijzing van de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018 met betrekking tot Afghanistan voert verzoeker aan dat hij omwille hiervan een risicoprofiel heeft en het risico loopt op ontvoering en/of afpersing bij terugkeer naar Afghanistan.

De Raad merkt op dat de loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Dit ligt in lijn met de voormelde Eligibility guidelines aangezien hierin op pagina 100 wordt gesteld: "Where family members, including children, are at risk of kidnapping for ransom for reason of their being related to such individuals, they may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection (...)" (eigen onderlijning). Gelet op het voorgaande dient verzoeker concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat zijn risicoprofiel een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alwaar hij evenwel in gebreke blijft. Zij hierbij opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek evenmin concrete elementen aangebracht heeft die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een welgestelde familie. Verzoekers verklaringen bleken immers zijn op tal van punten bijzonder vaag, summier, tegenstrijdig en incoherent waardoor verzoeker het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat zijn familie door onbekenden werd bedreigd en dat hij zelf het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging.

Daarnaast voert verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een vrees aan voor vervolging omwille van de attitude ten aanzien van terugkeerders in de Afghaanse samenleving en verwijst naar het risicoprofiel voorzien in voormelde UNCHR guidelines voor 'verwesterde' Afghanen.

Eenzelfde redenering zoals hierboven uiteengezet dringt zich op. De loutere verwijzing naar zijn profiel en algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de lokale bevolking bij een eventuele terugkeer hem ervan zal beschuldigen geen moslim meer te zijn. Het betreft hier louter een hypothetische, niet-gestaafde bewering van verzoeker. Verzoeker toont nog steeds op geen enkele manier in concreto aan dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin wordt in concreto aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd en hierom gevisieerd zou worden. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoeker in het verzoekschrift aangereikt. Het citeren uit rapporten aangaande verwesterde terugkeerders, is onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen (her)opbouwen.

Verder benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker afkomstig is uit de stad Kabul alwaar er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die hier een ander licht kunnen werpen.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwisten dat de situatie in Kabul en Kabul hoofdstad momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde rapporten als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld niet van dien aard is dat alle burgers worden getroffen. Uit het in het administratief dossier aanwezige EASO rapport blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Verwerende partij ontkent niet dat er in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen voordoen en dat er hieronder burgerslachtoffers vallen, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad besluit gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie samen met de commissaris-generaal dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt tevens op dat het Hof Van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

Verzoeker dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haar hoofde bestaat. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd, doch dit element kunnen naar oordeel van de Raad niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat derhalve na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij zeer veel documenten heeft ingediend waaruit blijkt dat haar familie welgesteld is en meerdere eigendommen heeft. Verzoekende partij wijst erop dat er dienaangaande verschillende elementen zijn die niet worden betwist zoals het feit

dat haar vader handel drijft, hij naar China reisde, hij stoffen verkoopt en eigenaar is van verschillende eigendommen. Verzoekende partij stelt zich de vraag waarom de CGVS plots aan haar profiel twijfelt, met name dat zij uit een welgestelde familie, enkel en alleen omdat zij een uitkering heeft om zelfstandig te wonen. Verzoekende partij is van oordeel dat een bijkomend onderzoek naar haar familie op haar plaats zou zijn om daaruit haar risico op ontvoering of afpersing te kunnen afleiden. Voorts wijst zij op de situatie voor terugkeerders. Zij licht toe dat terugkeerders vaak schulden hebben gemaakt en daardoor in de problemen komen, zij tevens argwanend bekeken worden of ze al dan niet besmet zijn door het Westen, en dit vaak gepaard gaat met exclusie, geweld en discriminatie. Verzoekende partij wijst in dit verband nog naar de UNHCR-richtlijnen van 30 augustus 2018 en het risicoprofiel voor verwesterde Afghanen die daar in opgenomen is. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij nog aan de drugs zal raken door al de problemen hier.

4.2. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de vader van verzoekende partij handel drijft en naar China reist. Evenmin wordt betwist dat haar vader enkele eigendommen heeft in Afghanistan. De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat verzoekende partij haar profiel aannemelijk maakt, namelijk dat zij komt uit een welgestelde familie. Niettegenstaande verzoekende partij terecht aangeeft waarom het CGVS plots aan haar profiel twijfelt enkel en alleen omdat zij een uitkering heeft om zelfstandig te wonen, herneemt de Raad dat de loutere verwijzing naar haar profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond, wat in lijn ligt met de voormelde *Eligibility guidelines*.

Wat betreft het profiel van verzoekende partij en de situatie voor terugkeerders werd in voormelde beschikking het volgende overwogen:

“Verzoeker benadrukt de welgesteldheid van zijn familie, zoals ook aangetoond door de documenten die hij heden heeft bijgebracht. Onder verwijzing van de UNHCR Guidelines van 30 augustus 2018 met betrekking tot Afghanistan voert verzoeker aan dat hij omwille hiervan een risicoprofiel heeft en het risico loopt op ontvoering en/of afpersing bij terugkeer naar Afghanistan.

De Raad merkt op dat de loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Dit ligt in lijn met de voormelde Eligibility guidelines aangezien hierin op pagina 100 wordt gesteld: “Where family members, including children, are at risk of kidnapping for ransom for reason of their being related to such individuals, they may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection (...)” (eigen onderlijning). Gelet op het voorgaande dient verzoeker concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat zijn risicoprofiel een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alwaar hij evenwel in gebreke blijft. Zij hierbij opgemerkt dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek evenmin concrete elementen aangebracht heeft die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een welgestelde familie. Verzoekers verklaringen bleken immers zijn op tal van punten bijzonder vaag, summier, tegenstrijdig en incoherent waardoor verzoeker het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat zijn familie door onbekenden werd bedreigd en dat hij zelf het slachtoffer werd van een ontvoeringspoging.

Daarnaast voert verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een vrees aan voor vervolging omwille van de attitude ten aanzien van terugkeerders in de Afghaanse samenleving en verwijst naar het risicoprofiel voorzien in voormelde UNCHR guidelines voor ‘verwesterde’ Afghanen.

Eenzelfde redenering zoals hierboven uiteengezet dringt zich op. De loutere verwijzing naar zijn profiel en algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de lokale bevolking bij een eventuele terugkeer hem ervan zal beschuldigen geen moslim meer te zijn. Het betreft hier louter een hypothetische, niet-gestaafde bewering van verzoeker. Verzoeker toont nog steeds op geen enkele manier in concreto aan dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin wordt in concreto aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd en hierom gevisieerd zou worden. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoeker in het verzoekschrift aangereikt. Het citeren uit rapporten aangaande verwesterde terugkeerders, is onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker door de

Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen (her)opbouwen.”

Met het louter herhalen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert, brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

Waar verzoekende partij stelt dat zij nog aan de drugs zal raken door al de problemen hier, komt zij niet verder dan loutere beweringen die overigens niets wijzigen aan voorgaande vermits deze hypothese geen uitstaans heeft met haar vluchtrelaas. De vraag of verzoekende partij aan de drugs zal geraken, hangt overigens enkel en alleen af van verzoekende partij zelf en valt niet onder de criteria van één van de in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS